

mindelighed endte det med, at han fængsledes af et eller andet Emne, der laa hans Havneplaner saare fjernt. I saadanne Øjeblikke var der aldrig Tale om, at han lod sig adsprede af Gadelarmen eller Hotelklokkerne. Uden at mærke, hvordan Tiden gik, kunde han sidde timevis med en saadan Bog og ikke en eneste Gang løfte Blikket fra dens Sider.

*

*

*

En Formiddag ved Nitiden sad Per ved sit Arbejdsbord, da der blev banket paa Døren. Han genkendte Ivans Kno og gemte hurtig den Bog, han sad og læste i, under nogle Papirer. Det var igen en af Dresack-Bøgerne, der havde fristet ham. Da Svogeren styrtede ind, sad han tilbagekastet paa Stolen, smilende af Forvirring og Skamfuldhed som En, der er bleven overrasket under Udøvelsen af en hemmelig Last.

„Hvad nyt?“ raabte han Ivan imøde.

„En ny Kæltringestreg! Et Bedrageriforsøg af første Rang! . . . Se her!“

Ivan fremdrog af sin Dokumentmappe (der efterhaanden var bleven som uadskillelig fra hans Person) Dagsnummeret af et af Byens mindre og lidet betydende Blade.

„Læs der!“

Under Overskriften „Nyt Land“ stod der en længere, saglig Spidsartikel om Danmarks Søfartsforhold. Den var, som det straks meddeltes, nærmest et Uddrag af nogle Provinsavis-Artikler af en Ingeniør Steiner og behandlede en Plan, der gennem hele Artiklen kaldtes „det steinerske Projekt“, men som i Virkeligheden var Pers med nogle faa og uvæsenlige Ændringer.